

El Canyet

El cementiri dels animals

El responsables polítics de la ciutat de Barcelona, al llarg de la història, han tingut tendència a portar al més lluny possible dels límits de la ciutat tots aquells serveis necessaris per al seu desenvolupament i que podrien generar molèsties.

A principis del segle XIX, en un ban del 19 d'abril de 1808, el governador Pedro Goosens, d'acord amb la Junta de Sanitat, manà que les cavalleries i els altres animals morts o moribunds fossin dipositats al Canyet —nom popular que rebien els llocs destinats a l'enterrament dels animals—, que amb aquesta finalitat es delimità en un arenal proper al mar, més enllà del Cementiri General, fins a trobar la sèquia de la Llacuna.

El nou canyet de la ciutat de Barcelona s'havia erigit en terrenys de Sant Martí de Provençals, on, alguns anys després, es va edificar el barri del Poblenou.

El Canyet era un lloc de mort. Estava situat en un paratge inhòspit i ferotge on a la nit els llops eren els amos. Fumerols, aigües estancades, animals en descomposició i una fetor immensa

que arribava fins a mar eren les senyes d'identitat de l'indret. Era l'abocador on es llençava tot allò que no es volia, fins i tot algun condemnat a mort executat per la justícia barcelonina.

El cementiri a què fa referència el ban del 1808 no és un altre que el primer cementiri construït fora muralles pel bisbe de Barcelona Josep Climent l'any 1775 i que fou enderrocant durant la Guerra del Francès (1808-1814), situat en el mateix indret on anys després, el 1821, s'edificà l'actual cementiri del Poblenou. L'altra referència que dóna el ban: la Llacuna era un indret pantanós i no gaire salubre que va existir als terrenys que ara ocupa la cruïlla dels carrers de Pere IV i Almogàvers. A mitjan segle XVIII, s'havien iniciat els treballs per intentar assecar aquells terrenys, on desaiçguaven recs que procedien del Clot. L'enginyer Pròsper de Verboom (1667-1744) va crear una sèquia, probablement la que pren el nom de la Llacuna, que duia les aigües fins aleshores estancades cap al mar, i el que eren prats insans van esdevenir amb el temps terres productives i

urbanitzables. El nom de la Llacuna ha quedat en el record gràcies a un carrer i una estació de metro.

A principis de juliol del 2010 es va trobar un important jaciment d'equins, cavalls o ases, a la plaça de Juli González, a uns 400 metres del mar. Segons les primeres datacions, les restes d'aquests animals són, com mínim, de principis del segle XIX i, per tant, anteriors a l'època industrial. ●

Enterrament dels ajusticiats per les tropes franceses a l'arenal que havia entre la Ciutadella i el mar, probablement el Canyet, la nit del 3 de juny de 1809, segons un gravat de Buenaventura Planella del 1815.